

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Udrag fra En Overkomplet

Citation: Drachmann, Holger: "En Overkomplet", i Drachmann, Holger: *En Overkomplet*, udg. af Aage Schiøttz-Christensen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 34. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann13val-shoot-idm140427079860528/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: En Overkomplet

Bryd ud! sagde han.

Det var kun disse to Ord, og han sagde dem hurtigt og dæmpet, men det var som en hel theatralisk Forestilling. Udtrykket i hans Øjne havde forandret sig; der var noget spændt lidenskabeligt i dem, som forvirrede mig og gjorde mig urolig.

Det er umuligt! sagde jeg, og rev mig løs. Det gaar ikke an. Du kender ikke min Fader!

Han havde sat sig ned. Udtrykket i Ansigtet var atter det flegmatisk-sørgmodige.

Kom, lad os spille »Bataille«! raabte jeg, og tog Kort frem.

Ryger Du? spurgte jeg.

Ja, jeg ryger de Cigaretter, som Moder ruller.

Jeg vilde ønske, at Din Moder vilde rulle mig nogle Cigaretter. Her har du en Pibe. Jeg tror, den kan trække!

Og vi to Fyre satte os til i Skjortærmer at spille Kort og ryge Tobak, medens Eftermiddagssolen faldt ind ad det aabne Vindu og bragte Sveden til at perle i store Draaber paa vore Ansigter.

Jeg tvivler ikke om, at »Bataille« (eller som jeg senere hos Bønderne paa Landet har hørt det blive kaldt »sulten So«) dengang var et meget interessant og for vore Fordringer meget tidssvarende Spil; alligevel vilde Spillet den Eftermiddag ikke ret udfylde hele vor Interesse. Naar en Indespærret faar et uventet Besøg af en fri Mand, kommer der en ganske naturlig Lyst og Higen i hans Hu, som ikke er saa ganske let at faa Bugt med. Jeg havde flere Gange reist mig og seet ud ad Vinduet, ligesom om det blændende, gyldne Lys derude drog mig til sig. Endelig kastede jeg Kortene og satte med en Gaben min Pibe fra mig.

Jeg gider ikke mere, Du. Det er ogsaa forbandet at skulle sidde inde en saadan Eftermiddag. Det Eneste, der trøster mig, er, at Varmen er saa forfærdelig derude. Hvor mange Grader tror Du det er?

Han svarede ikke, men reiste sig langsomt, og saae med sine store Øjne paa mig. Jeg følte, at hans Moder maatte kunne se saaledes paa En; maaske endnu mere dragende og fristende.

Kom, lad os gaa, Du; blot en Time. Din Fader kan ikke være kommen hjem til den Tid; og saa er der jo Ingen, som faar det at vide!

Jeg var svag; jeg lod mig overtale. Vi sneg os ned ad Trappen og over Græsplænen, kigede over Gærdet ned ad Veien, og da Passagen var fri, faldt Laagen i efter os, og vi drog ilsomt opad Asminderød-

veien, skar over Helsingørsveien, og løb tværs over Marken forbi det nyligt opførte Thinghus ind i Slotshaven, hvis høie, mørke Lindeallee modtog os i sin beskyttende Skygge.

Vi var i Slotshaven, og jeg var ude af min Arrest. Jeg stod lidt og saae paa Thinghuset med sine røde Mure og sine smaa tilgitrede Vinduer, og jeg spurgte mig selv, ikke uden en vis hemmelig Følelse af Skyld overfor de menneskelige Love, hvad Følgerne vilde blive af denne min Undvigelse. Min Ven var ligesaa raadvild som jeg; det syntes, at det Ubestemte og Drømmende atter havde taget Overhaand hos ham, og det var maaske ikke langt fra, at vi var vendt tilbage igen. Dog, dette forekom mig at være en Skam. Var Skridtet endelig gjort, saa skulde det gøres helt ud; men hvorhen? Langs Søen turde vi ikke vise os, og det var dog det smukkeste, tillige ogsaa det køligste Sted.

Vi gaar hjem til Moder! raabte Adolf.

Hvor er der?

I Skipperalleen.

Lad gaa da!

Jeg turde næppe tilstaa for mig selv, hvor glad jeg blev over dette Forslag. Naar vi nu blot ikke mødte de hjemvendende Fiskere undervejs; men det havde vel ingen Nød; de blev vel ude til Aften. Vi luskede os med den onde Samvittigheds ængstlige Skridt opad Alleen til Laagen med det snurrige Navn »Kikkenborgporten«, og derfra satte vi saa i Spring tværs over Slotsgaden og ned i Skipperalleen med de gamle, skyggefulde Kastanietræer og den forfærdelig slette Brolægning.

Her skal vi ind! sagde Adolf, og standsede udenfor en lille Kottage, der med et Stykke Have foran viste sig paa den venstre Side af Alleen mellem Kastanietræernes tætte Løv.

Hvor længe har I boet her? spurgte jeg, tøvende med at følge efter min Ven.

Kun en Ugestid. Kom nu. Der staar Moder i Døren!

Ah, velkommen, tapre Hr. Krigsmand. Se, det kan jeg lide; Bekendtskabet sluttet, og Venskabet allerede begyndt med at man gør hinanden et dobbelt Besøg den samme Eftermiddag.

Jeg tog min Hat af og gik rødmende over det lille Stykke Have hen til den høie Dørne.

Hun tog min Haand og beholdt den lidt i sin; derpaa, ligesom for